

WhatsApp'teki Tanımadığım Kız

Seyit İktürk

WhatsApp'teki Tanımadığım Kız

Seyit İltürk

Bölüm 1

Sağ elimin işaret parmağını beş inçlik telefonumun ekranına sürünce telefonun ne kadar ısındığını fark ettim. Şaşırmadım buna çünkü saatlerdir telefon ile vakit öldürüyordum. Yalnız olduğumu düşünebilirsiniz ama aslında değildim o an. Ülkenin en güzel üniversitesinin en kalabalık kantinindeydim. İçerisi hınçla doluydu. Öğrenciler kümeleşmiş şekilde ya ders çalışıyorlar ya da etrafa kahkahalar salarak sohbet ediyorlardı. Bense en köşede tek başına oturmuş telefonumla oynuyordum. Habitatta tek başıma değildimama itiraf etmek ve kendimi çürütmek acı verse de evet, yalnızdım; hem de yapayalnız.

Lisedeyken de durum böyleydi. Pek arkadaşım olmamıştı. Üniversiteye geçince her şeyin düzeleceğini hayal ederek bütün odağımı sınavlara vermiş ve dereceye girmiştim. Herkesin övdüğü bu üniversiteyi kazanmıştım ama sosyal açıdan pekte bir kazanım elde edememişim. Sadece başarılı ve ailesinin övgü kaynağı olan bir yalnızdım artık. Üniversitede neden yalnız olduğumu düşünce birkaç cevap geliyor aklıma. Her şeyden önce dereceye girdiğim için üniversite bana tek kişilik bir oda vermişti. Doğal olarak oda arkadaşım yoktu. Dersler ilk yıl kitle halinde verildiği için sınıf arkadaşım da yoktu. Kulüplerin tanışma toplantılarını kaçırdığım için sonradan aralarına katılma fikri çok zorlayıcı geliyordu.

Kantin daha da kalabalıklaşınca kalktım ve kitle dersime doğru büyük binaya yürümeye başladım. Yanımdan yüzlerce insan birbirleriyle muhabbet ederek geçmesine aldırmadım. Matematik dersinin verileceği sınıfa geldiğimde sınıfın neredeyse dolduğunu gördüm. Bu yüzden en arkaya oturmak zorunda kalmıştım. Tam yerleşmişim ki ders başlamıştı. Herkes gibi ben de hocaya odaklandım. O anda telefonum titredi. E-postadır diye düşünerek bakmadım ama ikinci kez daha titredi. Merakla telefona baktım. WhatsApp'ten biri bana mesaj yollamıştı. Profil fotoğrafı kapkararıydı. Numarası gözüktüyordu. Yani rehberime kayıtlı biri değildi. Mesaja baktım. “Merhaba aşkım. Şu an aynı sınıftayız.” yazıyordu. Şaşkın bir halde ikinci mesaja baktım. “Bu arada ben senin evleneceğim kadınıym :)” Anlam veremedim ve “Kimsiniz?” diye yazdım. Yirmi saniye içinde de cevap geldi: “Dedim ya senin evleceğinin kadınıym”. İstemsiz bir şekilde numarayı aradım. Sınıfta olduğuna göre telefonu ya çalar ya da titrer diye tahmin ettim ama hiçbir şey olmadı. Telefon meşgule verildi. Ardından de mesaj geldi. “İyi denemeydi!”. Tam bir şey daha yazacaktım ki ondan mesaj geldi yine. “Merak etme. Çok acımasız değilim. Şimdi sana ipucu veriyorum. 5 dakika sonra sınıftan üç kız birlikte ayrılacak. İşte onlardan biri benim. Tahmin et bakalım ben hangisiyim” yazıyordu.

Garip bir şekilde ya işletiliyordum ya da yalnızlıktan delirmiş ve hayaller görmeye başlamıştım. Olanlara anlam verememişim. Kim ne diye böyle bir şey yapar ki? Sınıfı süzmeye başladım ama sonra vazgeçtim. Yaklaşık olarak üçyüz kişi vardı sınıfta. Dakikaları saymaya başladım. Tam beş

1 dakika sonra en 6nden 77 kız s6ylendiği ayaklanmıştı. Hoca ders anlatmaya devam ediyordu ama bu kızlar umursamadan ayağa kalkmış ve kapıya doğru gidiyorlardı. G6zlerimi kısıarak kızları s7zmeye başladım. Garip bir şekilde en 6ndeki siyah, ortadaki kızıl ve sondaki kız ise sarışındı. Hi7biri bana bakmadan hızla sınıftan 7ıktı. Bir dakika sonra da “şimdi inandin mı?” diye mesaj geldi. Ben de sadece “Evet” yazabildim. Ve hemen geri d6nd7. “Merak etme Sinan. Yarın tanışacağız”. Adımı biliyordu. İşte bu garipti. Kimseyle tanışmamış ve geldiğim şehirden de kimse kazanamamıştı. Hi7bir sınıfta kendimi tanıtmamıştım. Hi7bir sosyal ağa da kazandığım okulu yazmamıştım. Beni tanıması imkansızdı ama tanıyordu.

Bölüm 2

Ben bir erkeğim. Hangi canlı olursanız olun erkekler hep dişilerin peşinden koşar. Yeri geldiğinde savaşır bile kendi türüyle. Oysa benim yaşadıklarım bunun tam tersini gösteriyordu. Avlanan bendim. Ve bir av olarak avcımın kim olduğunu bile bilmiyordum. Belki kız bile değildir. Sapık bir erkek benimle oyun oynuyordur. Hiçbir şeyden emin değildim. Emin olduğum tek şey erkek ya da kız fark etmez biri benimle oynuyordu.

Hafta sonu olduğu için tüm alarmları kapatmış ve kendimi sınırsız uykunun kollarına bırakmıştım. Bütün gün uyuma fikri hafta içleri yaşadığım programlı ve katı günlerden intikamımı alıyordu sanki. Bunun verdiği huzur ile uyurken telefonun titrediğini duydum. Normalde umursamazdım ama artık bir sapığım olduğuna göre umursayabilirdim. Hızla telefonu alıp, yorganın içine soktum. Gözlerimi zar zor açıp, baktığımda ondan mesaj geldiğini gördüm: “Hadi kalk! Bugün benimle tanışacaksın”. Bunu okuyunca tüm uykum gitmişti. Hemen kalkıp, duşa girdim. Ayıldığımda karnımın zil çaldığını fark ettim. Aceleyle birkaç şey tıkağım ve ona mesaj attım: “Hazırım.”. Birkaç dakikaya kalmaz mesaj geldi. “O zaman hemen kulüp binalarına git ve Satranç Kulübüne uğra. İçeri girerken Photoshop kullanmasını biliyorum de. Bunları yaparsan benimle tanışacaksın. Fazla bekletme beni aşkım” yazıyordu. Kafam karışmıştı ama yapacak bir işim olmadığı için onun dediklerini yapmaya karar verdim.

Kulüp binası üç katlı bir binaydı. İçeri girdiğinizde sizi kocaman bir alan karşılıyordu. Burada onlarca masa ve yüzlerce öğrenci vardı. Grup çalışmaları için ayrılmış özel bir yerdi. Dört duvarda da kapılar vardı. Her bir kapı bir kulübe açılıyordu. O kulübü aramaya başladım. Neredeyse tüm kapıları dolaştıktan sonra en sonunda üçüncü katta kulübü vurdum. Heyecanlamıştım. Kalbimin atışlarını birileri duyar korkusuyla istemsiz olarak sağ elimi sol göğsüme götürdüm. Saçmaydı ama rahatlatıyordu beni. Sonra da kapıyı çalıp, içeriye girdim. Kare şeklinde bir odaydı burası. Yüksek camları odayı tamamen aydınlatıyordu. Ortada iki kırmızı kanepeli vardı. Duvarda bir beyaz tahtada bir şeyler karalanmıştı. Odada ben hariç altı kişi vardı. Üçü geçen sefer sınıfta gördüğüm sarışın, kızıl ve siyah saçlı kızlardı. Diğer üçü ise erkekti. Birisi gözlüklü, diğeri kel ve sonuncu da saçlı jöleli biriydi. Hepsisi bana bakıyordu. Kekeleyerek, “Photoshop biliyorum” dedim.

“Harika! Sonunda biri geldi” dedi gözlüklü olan. “Kimsenin gelmeyeceğini düşünmüştüm” dedi kızıl saçlı kız. Kel olan hemen ayağa kalkıp, “Hoşgeldin! Ben Kemal.” dedi. “Sinan ben” diyene kadar diğerleri kendini hemen tanıttı. Kızıl olanın ismi Kübra’ydı. Sarışının ismi Sanem ve siyah saçlı olanın ise Sibel’di. Jöleli olan çocuğun ismi Harun, gözlüklü olanın da Görkem’di. İsimler aynı anda söylediği için aklımda tutmakta zorlanıyordum. Nihayet ben de kendimi tanıttım. Kemal hemen, “Kulüp olarak Photoshop bile birine ihtiyacımız vardı. Biz de ilan verdik ama kimse geri dönüş yapmadı. Zaten gördüğün gibi çok az kişiyiz. Sayende bir kişi daha fazlalaştık” diye kahkaha attı. Herkes yalandan da gülmüştü. Ben de öyle. Herkesi dikkatlice süzdüm. Sapığım hangisi olabilir diye baktım ama hiçbirini çaktırmıyordu. “Size yardımcı olmaya hazırım” dedim ilgiyi üzerimden atmak için. Herkes güler yüzlüydü. Ama içlerinden biri ağır bir sahtekardı. Bunu garip bir şekilde hissedebiliyordum.

Kanepelere oturup, saatlerce konuşmaya başladık. Daha doğrusu onlar konuştu. Ben ise dinledim. Yıllık planlardan, toplantı zamanlarına kadar her şeyden konuştular. Ben de bu arada herkesi dikkatlice izliyordum. Sonra çaktırmadan telefonda ona mesaj attım ama kimsenin telefonunu titremedi. Ve yine kimse bir şey çaktırmamıştı. Toplantı bitince beklenmedik bir saldırı yaptım. “Numaralarınızı alabilir miyim?” dedim. Böylelikle herkes numarasını söylemek zorunda kalacaktı. Birebir olmadığımız içinde yalan söylemesi mümkün değildi. Sapığın numarasını çoktan ezberlemiştim. Sırayla herkes numarasını verdi. Ve anında da planım suya düştü. Kimsenin numarası uyuşmuyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kalakalmışken kulübü grupça terk ettik. Herkes kendini yoluna ayrılmıştı. Sapığın gruptan biri miydi yoksa biri beni eğlenmek için saçma sapan bir şekilde yönlendiriyor muydu? Bu soruların cevabını ararken ondan mesaj geldi. “Elini sıkmak ve sıcaklığını hissetmek harikaydı. Bu arada iyi denemeydi ama ben o kadar aptal değilim”. Demek ki gruptan biriydi. Yoksa oda içinde olanları bilemezdi. “Peki yüzde yüz kız mısınız?” diye mesaj attım. “Kemal, Görkem ya da Harun değilim ben” diye cevapladı. “Peki sence kimin ben? Sanem? Sibel? Kübra?” dedi devamında. Hemen cevapladım: “Hepsi de olabilirsin. Bilemem”. Bir dakika sonra yine mesaj geldi: “Peki en çok kimi beğendin?”. Soruyu beş kez okudum tuzak var mı diye ama yoktu. Dürüstlikle cevap verdim: “Sanem’i daha çok beğendim”. “Demek öyle. O zaman onunla biraz vakit geçirmelisin. Merak etme her şeyi ayarlarım ben” dedi bunun üzerine. Ne demek istediğini anlayamadım ama cevap da vermedim.

Ertesi gün Kemal beni aradı. Rektörlükten alınması gereken belgeler ve eski satranç takımları varmış. Sanem'e eşlik edip edemeyeceğimi sordu. Ben de düşünmeden evet dedim. Telefon görüşmesinden bir saat sonra Sanem ile kantinde buluşmaya karar verdik. Kantine gittiğimde Sanem'i tek başına şemsiyesiyle gökyüzüne bakarken gördüm. Çok dalgın bir hali vardı. Ama yüzünden de masumiyet ve saflık akıyordu. Beyaz teni yağmurlu havada bile parlıyordu. Beni görünce koşa koşa yanıma geldi ve elimi tuttu. Kalbim tekrardan güm güm atmaya başladı. Elinin sıcaklığı tenime akıyordu. Ve bu inanılmaz derece yabancı bir duyguydu bana. “Hadi gidelim” diyerek beni şemsiyenin altına soktu. Acaba sapığın o muydu? Eğer o ise çoktan aşık olmuştum ona. “O sen misin?” dedim nedensiz yere. Sanem durdu. Şaşkın şaşkın bana baktı. “Sen misin derken?” dedi. O bile olsa şu an çaktırmıyordu. “Hiçbir şey” diye gülümsedim. O da güldü şefkatle. “Sinan. Seni nedense uzundur tanıyormuş gibiyim. Ve bu beni rahatlatıyor” dedi kafasını eğerek. Kızarmıştı. Ben de öyle. “Öyle mi” diyerek yüzümü sakladım.

Odama döndüğümde kalbim hala heyecanlıydı. Yatağında sırt üstü yatmış Sanem'in tuttuğu elimi hava kaldırıp, inceliyordum. Delirmiş gibiydim. Gülesim geliyordu sürekli. Sonra telefonuma mesaj geldi. “Sanem ile vakit geçirmek nasıldı?” yazıyordu. Yollayan sapığımdı. “Sevdim onu. Sen o isen çok şanslıyım demektir” dedim. “Çok acele etme. Daha diğerleriyle tanışmadın tam olarak. Hepsiyle tanışınca belki kim olduğuma karar verirsin” dedi. Güldüm ve cevap vermedim. On dakika sonra yine mesaj geldi. Ama bu kez ondan gelmemişti. Başka biriydi. Bunun da profil fotoğrafı siyahtı ve numarası kayıtlı değildi. Yolladığı mesajda, “Sinan. Tehlikedesin. Ona inanma ve sakın güvenme” diyordu. Heyecanla, “Kimden bahsediyorsun ve kimsin” dedim. “Bir dostum ben. Aynı zamanda dün katıldığım kulüpten biriyim. Onun seninle oynadığını öğrendim ve sana yardımcı olmak istiyorum” demişti yolladığı mesajda. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Aynı kişi misiniz siz” dedim sinirlenerek. “İnan aynı kişi değiliz” dedi o da. “O zaman onun kim olduğunu söyle” dedim. “Söyleyemem. Benim onu bildiğimi bilmemesi lazım. Yoksa tüm planlarım suya düşer” dedi. “Ne planından bahsediyorsun” diye cevapladım. “Elbette onun yaptıklarını deşifre etme planı” dedi. Kafam

karışmıştı. Bu iki yabancı aynı kişi miydi yoksa farklı kişiler miydi? “Bana güvenmek zorunda değilsin çünkü işler çirkinleştğinde benden yardım isteyeceksin” dedi. “Nasıl?” dedim. “Sana oyundan çıkış yapmaman için bilet yollamadı mı?” diye sordu. Kafam iyice karışmıştı. Hayır diye cevapladım. Neyden bahsettiğini tam anlamamıştım. “Birazdan yollar merak etme” dedi.

Kafam karışık halde ikinci bilinmeyen biriyle sohbet ederken ilk sapığımdan mesaj gelmişti. “Sinan bunu yapmak istemezdim ama bu oyunu sürdürmek zorundayız. Beni silme diye ufak bir önlem almak zorundayım. İleride beni anlayacaksın” diyordu ve mesajında bir fotoğraf vardı. Fotoğrafa bakınca nefesim kesildi. Yıllardır sakladığım sır şu an telefonumda duruyordu. Fotoğrafta babam bir cafede bir kadını öpüyordu. Ve o kadın annem değildi. Babamın gizli sevgilisiydi. Bunu yıllardır biliyordum ama annemin öğrenmesi sonucu kahrolacağını bildiğim için ona söylememiş ve sır olarak saklamaya karar vermiştim. Ama telefon sapığım bu sırrı biliyor ve üstelik kanıtı da elinde tutuyordu. Bu eğlenceli bir oyun değildi. Birisi hayatımla oynuyordu. Öfkeyle “Kimsin sen ve bunu nereden buldun?” dedim. Hatta o numarayı aradım ama açan olmadı. Az sonra da mesaj geldi. “Kızdığını biliyorum ama bunu yapmak zorundaydım. Eğer benimle konuşmayı kesersen bunu annene yollarım.” dedi. Hemen ikinci bilinmeyene mesaj attım. “Sırrımı biliyor” dedim. O da “Hiç şaşırmadım. İnan o çok tehlikeli biri. Dikkatli oynamazsan yanarsın. Sana yardım edeceğim” dedi. Ben de “Tamam” diyebildim sadece. Artık gülmüyordum.

Bölüm 3

Hayatım saçma sapan bir sapığın ve hatta iki sapığın varlığı ile değişse de hala vermem gereken sınavlarım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bütün bunlar. Ben de her zaman olduğu gibi sınavlara iyi çalışmış ve her dönem ortalama bin kişinin girdiği matematik analizi dersini vermek için Büyük Bina'nın ilk sınıfındaydım. Sınav başlamak üzereydi. İçeride beş adet asistan vardı. Kağıt dağıtılmış ve içerinden haber bekliyorlardı. Bu arada ben de çaktırmadan sorulara bakıyordum. Sınav tam başlayacaktı ki içeri altıncı bir asistan geldi. Diğerlerini de çağırıp, birkaç dakika bir şeyler konuştular. Sonra da içlerinden biri yüksek sesle, "Arkadaşlar sınav ertelenmiş. Güvenlik nedeniyle şimdi binayı boşaltacağız ama panik yapmayın. En arka gruptan sırayla sınıfı boşaltalım lütfen" dedi. Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu. En arkada olduğum için hızla sınıfı terk ettim.

Dışarısı kalabalıktı. "Ne yani bomba mı varmış binada" diyordu sarışın bir kız. "Biri okulu arayıp bomba ihbarında bulunmuş" diye cevapladı sarışının arkadaşı. İnsanlar korkuyla aşağı yukarı bu konudan bahsediyordu. Kısa sürede de polisler gelmişti üniversiteye. Polisleri gören sosyalist öğrenciler hemen eylem yapmaya başlamıştı ama işin gerçeğini öğrenince çaktırmadan geri adım attılar. Tebessüm ile onları izlerken telefonum titredi. Sapığımdandır diye düşünürken bunun mesaj değil, bildiğin telefon araması olduğunu gördüm. Annem arıyordu. "Anne nasılsın?" diye açtım telefonu. "Oğlum nasılsın, nasıl gidiyor bakalım üniversite" diye karşıladi beni. Hemen bomba olayından bahsedince panikledi ve sakinleştirmem oldukça zamanımı aldı. "Ah ah üniversitenin tadını çıkar. Benim dönemimde efsaneydi orası. Ne günler geçirdik orada" demişti. Annem de bu üniversitede öğrenciydi bir zamanlar. Hatta bir yıl gecikmeli mezun olmuştu. O yüzden üniversiteyi benden iyi biliyordu. Ayrıca annem oldukça hareketli bir yaşama sahipmiş o yıllar. Bana kıyasla güzel bir hayatı olduğunu söyleyebilirdim. "Kız arkadaşın nasıl bakayım?" dedi bir an. Kafam karışık halde, "Ne kız arkadaşı?" diyebildim. "Hadi hadi saklama. Bugün beni aradı. Satranç Kulübünde tanışmışsınız." dedi devamında. O an kaynarlar sular üzerimden döküldü. O sırrı söylemiş midir diye korktum ama söylese böyle neşeli olamazdı. Yalandan da olsa itiraf ettim sevgilim olduğunu konusunda. Biraz daha muhabbet edip kapattım telefonu. Sıkılmıştım bu işten. Bir an önce onun kim olduğunu bulmam lazımdı.

Odama gelince hemen bilgisayarını açtım. Sırayla satranç kulübündeki insanların sosyal ağ hesaplarını buldum. Erkeklerin tümü genele kapatmıştı hesabını. Sadece Kemal ile Harun Twitter kullanıyordu. Onlar da günlük konular hakkında tweet atıyordu. Özel ya da belirleyici bir şeyler yoktu. Kızlara gelince Sanem'in Instagram hesabını bulmuştum. Gizlenmemişti. Fotoğrafa bakınca hem kitap, kahve, kedi resmi paylaştığını gördüm. Çok az kendi fotoğrafı vardı. Kübra'nın da Instagram hesabı açıktı. Ve içerisinde kendinden başka hiçbir şeyin fotoğrafı yoktu. Havuzda, mutfakta, yatakta, banyoda, çimde, partide ve her yerde kendi fotoğrafını çekmişti. Fotoğraflarının kalitesi çok kötüydü çünkü hem ön kamerasını kullanmıştı. Sibel'in ise hesapları kapalıydı. Sanem Kara, Kübra Kan ve Sibel Güneş gibi tam isimlerini de öğrenmiştim kızların. Az çok karakter analizi yapıyordum ki telefonuma mesaj geldi. Sapıktan gelmişti. "Biraz sonra seni Kemal arayacak. Akşama toplantı var aşkım. Ayrıca tahmin et bakalım kimle tanıştım?" diyordu. "Annemle!" diye cevapladım. "Aaaa nereden biliyorsun?" dedi yalan dolu ifadeyle. Cevap vermedim.

Akşama kulübe heyecanla gittim. Geç gelmiş olmalıydım ki herkes oradaydı. Sanem beni görünce koşa koşa yanıma geldi ve ellimi tutarak, “Benim yanıma oturuyorsun” dedi gülerek ve beni kanepeye götürdü. Utanmıştım. Ama çaktırmadım. Yine kulüp hakkında konuşurken birden elektrikler kesildi. Sonra da yangın alarmı çalmaya başladı. Karanlıkta ne yapacağımı şaşırılmış halde ayağa kalktım. Odanın içerisinde bir hareketlilik oldu. Tam kapıya yöneliyordum ki elektrikler geldi. “Ne oldu şimdi?” dedi Sibel korkuyla. Kemal korkmuş gibi etrafına baktı. “Birine çarptım galiba” diyebilirdi sadece. Diğerleri de panik halindeyken kapı birden açıldı. İçeriye bir sürü polis girdi. “Kimse kıpırdamasın. Arama var” demişti polislerin teki. Onları görünce gülümsedim çünkü planım harika işliyordu.

Sapığı bulmak için şöyle yapmıştım. En yakın Migros’a gidip, sahte bir isimle kendime kredi kartı yerine geçen İnal Kartı satın almıştım. İçine biraz para yükleyip, internetten yurt dışını ucuza arayabilen VOIP programlarından birini indirdim. İnal ile kredi satın aldım. Bu programların şöyle bir harika yönü vardı: Sisteme girdiğiniz numarayı karşıya gösterebiliyordunuz. Ben de sapığın numarasını girerek rektörlüğü aradım ve bomba ihbarında buldum. Sonra da numarayı değiştirip, bomba ihbarını yapanın akşama Satranç Kulübünde olduğunu söylemişim. İhbar üzerine bir grup insan hepimizi arayacak ve ortaya çıkan telefonlara bakarak o numaranın kime ait olduğunu tespit edeceklerdi. Biraz riskliydi ama değerdi. Herkes şaşkın şaşkın halde birine bakarken polisler hepimizi aradı. Herkeste bir telefon vardı ki polislerden biri Kemal’in üzerinde fazladan bir telefon buldu. Sonra da her telefonunun numarasını tespit ettiler. Sapığın numarası da tespit edilmişti. Kemal’di o sapık. Ağzım açık halde izlerken her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. “Bu telefon benim değil” diye haykırdı. “Hep öyle derler” dedi polislerin biri ve onu alıp götürdüler. Hepimiz şaşkındık. Ama özellikle ben şaşkındım. “Vay anasını erkekmiş” diyebilirdim sadece.

Ertesi gün her şeyi açıklığa kavuşturmak için karakola gittim. Artık cevabı hak etmişim. Özellikle de harika planım işe yararken. Zar zor polisleri ikna edip, Kemal ile görüşebildim. “Naber sapık!” dedim gülerek ve hafiften öfkelenerek. Kemal kafasına kaldırarak bana baktı. Gülüyordu. Eski Kemal’den eser yoktu. Nedense korkmuşum. Dışarı doğru baktım yakında polis var mı diye ama yoktu. “Tam bir salaksın Sinan. Ben olduğumu sanıyorsun değil mi?” dedi. “Hala inkar mı edeceksin. Telefon üzerinden çıktı. Sensin o işte. Şimdi söyle! O sırrı nereden biliyorsun?” dedi. Kemal artık gülmüyordu. Hızla ayağa kalkıp, “Salaklaşma! Ben sana yardım eden o dosttum. O seni de beni de tuzağa düşürdü” dedi. Güvenimi kaybetmeye başlamıştım. “Işıklar sönünce biri bana ağır bir şekilde çarptı. O sırada telefonu üzerime koymuş olmalı.” dedi. Söylediklerini analiz etmeye çalışırken cebinden anahtar çıkardı Kemal. “Bana ister inan ya da inanma ama kulübü kuran kimselere göz atman gerek. O zaman bana hak vereceksin. Bu anahtarla kulübü aç ve sağ dolaptaki en üst çekmedeki dosyalara bak” dedi. Anahtarı hızla aldım. “O zaman kim olduğunu söyle” dedim. “Söylemem şimdi ama öğreneceğini eminim ama inan bana onun kim olduğundan ziyade ne yaptığını bilmem daha önemli” dedi karanlık bir ifadeyle. Vakit dolmuştu. Polisler beni dışarı çıkardılar. Kafam karışık halde kulübe doğru yürüdüm.

Acaba doğru mu söylüyordu? Pek yalan söylüyormuş gibi hali yoktu. Kulübe vardığımda yüzlerce soru ve şüphe vardı. Anahtar ile kulübün kapısını açtım. İçerisi kapkaranlıktı. Işığı açmadım dikkat çeker diye. O nedenle telefon ışığıyla içeri süzuldüm. Kemal’in dediği dosyaları indirip, incelemeye başladım. Her yılın üyeleri buraya listelenmişti. En başa baktığımda bembeyaz kesildim. Kulübü dört kişi kurmuştu. Bunlardan biri Neşe Mol idi yani annemdi. “Nasıl olabilir bu?” derken diğer isimlerde

dikkatimi çekti. “Hakan Güneş, Meltem Kara ve Onur Kan” idi. Soyisimleri kızlarıinkiyle aynıydı. Her birinin fotoğrafını çekerken kulübün kapısı aralandı. İçeri birileri girmiştii. Hızla dönüp, bakınca uzun süre yaşamayacağımı anladım. Kübra karşımda duruyordu. Elinde de bıçak vardı. Psikopat bir surat ifadesiyle, “Ne yapıyorsun burada ve o dosyalarla” dedi. Sesi soğuk ve tehdit ediciydi. Karşısında küçük dilimi yutmuş ve yutkunmuştum. Sanırım her şey bitmişti.

Bölüm 4

Karanlık bir odada casusluk yaparken olabilecek en klişe şeylerden biri kapıda birinin bıçakla belirmesidir. Buna ister inanın ister inanmayın o an karşıma çıkan manzara buydu. Özellikle de hayatınızı son bir aydır bir sapık yönetiyorsa. O an korkmuştum. Kübra her an cinayet işlemeye hazır surat ifadesiyle bana bakarken gerçekten korkmuştum. Korkarken hala annemin ve diğerlerinin annelerinin o listede ne işi olduğunu düşünüyordum. Kısık bir sesle, “Merhaba Kübra” diyebildim hafif sırıtarak. Kübra ise tepki vermemişti.

“O sen misin?” dedi sadece. Neyi kastettiğini anlayamamıştım. “Sen misin derken?” diyebildim. “Kemal’in peşinde olduğu kişi sen misin? Uzundur birinin peşindeydi. O sen misin?” dedi. “Hayır, o ben değilim” dedim kararlılıkla. “Nasıl emin olabilirsiniz bundan? Belki sensindir o” dedi. Hemen telefonumu çıkarıp, önüne attım. Gözüm elindeki bıçaktaydı. Mutfaktan aldığı belliydi. Kübra telefona baktı. “Ne şimdi bu?” dedi. “Kemal ile yazışmalarımız var. Bakarsan her şeyi anlayacaksın” dedi. Kübra ağır bir hareketle telefonu aldı ve dikkatlice incelemeye başladı. Sonra birden bıçak elinden düştü. Korkuyla geri adım attım. Kübra dizleri üzerine çökmüş ağlıyordu. “Kemal’e kim yapıyor bunları? Onun zarar görmesine dayanmam” diyordu ağlayarak. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Ama tehlike benim için geçmişti. “Bilmiyorum ama kim yapıyorsa benimle de uğraşıyor. Mesajlara bakabilirsiniz” dedim. Kübra bu kez yumuşak bir ifadeyle ve yaşlarla dolu gözleriyle bana bakarak, “Sana inanıyorum” dedi. Ama ben ona inanmıyordum çünkü sapığım olabilirdi. Ve tüm bunlar oyununun bir parçası da olabilirdi. Sanem, Kübra ve Sibel, bu isimlerden biri sapığımdı.

“Bu arada neden dosyalara bakıyordun?” dedi elini bana uzatarak. Ayağa kalkmak için yardım istiyordu. Yardım ederek, “Kemal bir şeye bakmamı istemişti ama anlamlı hiçbir şey bulamadım” diye yalan söyledim. Ama Kübra ikna olmamıştı. Bu da beni daha şüphelendirmişti. “Ne gibi bir şeye tam olarak? Belki ben de yardımcı olabilirim.” dedi. Bu kez sıra bendeydi. “Ne gibi konuda yardımcı olabilirsin mesela? Kemal ne kadar şey anlattı sana” dedim. Kübra bir an durdu. Ciddi bir ifadeyle bana baktı ve anlatmaya başladı: “Grup içinde birinin tehlikeli oyunlar oynadığını ve kendisinin de tehlikede olduğunu söyledi. Daha fazla şeyden bahsetmedi” dedi duraksamadan. Kemal onu yoklamak için bu bilgiyi vermiş olabilirdi. Ne de olsa kimin sapık olduğunu biliyordu. Daha fazla bilgi paylaşmak istemiyordum. “Aşağı yukarı benim de bildiklerimiz bunlar.” dedim. Kübra inanmamıştı. Endişe bir surat ifadesiyle, “Ama o kişi sizinle de uğraşıyor. Dikkatli olman lazım” dedi. Az önce telefonuma baktığı için neler döndüğü görmüştü. İşin kötüsü Kemal ile yazışmalarımızı da görmüştü. Artık Kemal’in neyin peşinde olduğunu biliyordu. “Haklısın” dedim ve kafamı önüme eğdim.

Tam bir saat sonra odama gelmiştim. Hemen annemi aradım. Bu kez neşeli bir ses ifadesi açmamıştı. Sert bir ses tonuna sahipti. Bu pek nadir olurdu. Ve işin en garip yanı şöyle demişti: “Sinancım sonra arasan olur mu şu an meşgulüm”. “Babamla mı tartışıyorsunuz?” dedim endişeyle. “Efendim? Hayır alakası yok.” dedi. “Anne Satranç Kulübünün kurucu üyelerini tanıyor musun?” dedim. Annem duraksamıştı. “Nereden çıktı şimdi bu?” dedi. “Sadece merak ettim.” dedim yalan söyleyerek. “Evet, evet bilgim var. Ve hatta bu konuda önemli şeyler söyleyebilirim ama şimdi müsait değilim. Önemli bir misafir var” dedi. Daha fazla ısrar edemedim. Annem kapatmıştı telefonu.

Ne demek istemişti acaba önemli şeyler derken? Annem bu konuda ne biliyordu ve tüm bunların benimle ve sapığımınla ne ilgisi vardı? Kafam patlayacak gibiydi.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi sapıktan da mesajlar gelmeye başlamıştı. “Vay vay vay! Ucuz yırttım galiba :)” diye mesaj yollamıştı. “Senin Kübra olduğunu biliyorum. Şimdi polise gidiyorum. Yoldayım” dedim. “Aşkım beni kandıramazsın. Odanda olduğunu biliyorum” diye yanıt vermişti. Şaşırmışım. Hemen pencereyi ve dış kapıyı kontrol ettim. Kapıda kimse yoktu. Pencere kapalıydı. “Yanıyorsun” dedim emin bir şekilde. “Hayır yanılmıyorum. Az önce kapıyı kontrol ettin. Sonra de pencereyi :)” demişti. Nasıl bilebiliyordu bunları? Yoksa odada mıydı? Tek kişilik oda olduğu için stüdyo daire şeklindeydi odam. Hemen mutfağı ve banyoyu kontrol ettim. Tekrar mesaj geldi. “Boşuna arama beni. Odada değilim” demişti. “Peki o zaman nereden biliyorsun tüm bunları” dedim. “Hmmm söylesem mi acaba? Peki peki kitaplığını kontrol et.” dedi. Hemen arkamı dönüp, kitaplığıma baktım. Görünürde hiçbir terslik yoktu. Yanına geldiğimde her şeyi çözmüştüm. Kablo şeklinde bir webcam orta sınıf bir akıllı telefona bağlanmıştı. Ve çektiği tüm görüntüleri canlı olarak karşıya gönderen bir uygulamaya yüklüydü telefonda. Hemen telefonu kurcalamaya başladım bir ipucu bulabilir miyim diye ama hiçbir şey yoktu. “Boşuna bakma. Yepyeni” diye mesaj gelmişti. Hemen kamerayı söktüm. “Aaa şimdi seni çıplak izleyemeyeceğim :(” dedi. Ne zaman ve nasıl odama girdiğimi bilmiyordum ama bu sapık sadece sanal değildi.

“Şimdi gelelim. Sana ve Kemal’e” demişti mesajında. “Kemal salağının uzundur peşimde olduğunu biliyordum ama itiraf etmek gerekirse bu hoşuma gidiyordu. Kimliğimi de biliyor üstelik ama kimseye söyleyemez. İnan bana söyleyemez. Ve sana gelince polis olayını sen ayarlardın değil mi? Kemal o kadar akıllı olamaz” dedi devamında. “Evet” diye yanıtladım. “Az kalsa yakalanıyordum :(Ama tebrikler! Zekisin aşkım” dedi. Cevap vermedim. “Şimdi sıra bende. Bugünkü oyunumuz şöyle. Biraz sonra dediklerimi yapmazsan eğer anneni ararım direk. Hemen şimdi Sanem’in evine gidiyorsun. Kampüsünden hemen dışında. Adresi yollayacağım. Merhaba deyip içeri giriyorsun. O kadar.” dedi. Onun dediklerini yapmak hoşuma gitmese de yapmak zorundaydım. Bana verilen adresi geldiğimde heyecanlıydım. Birinin evine hem de davet edilmeden girmek çok kaba geliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Kapıyı çaldığımda Sanem ürkek bir şekilde kapıyı açtı. Beni görünce şaşırıp sonra da sevinip, “Sinan! Gel sene!” dedi. Gerçekten şirin bir kızdı. Umarım sapığım değildir. İçeri girdiğimde hiçbir şey sormamıştı bana. “Neden geldin? Neden buradasın? Ne istiyorsun?” diye sorular sormamıştı. Onun yerine, “Tam vaktinde geldin. Annem bugün ziyarete geldi. Şimdi içeride” dedi gülerken. Annesi mi? İşte şimdi gerilmişim.

Salona girdiğimde bembeyaz kesilmişim ve soğuk terlemeye başlamışım. Odada bembeyaz kesilen ve soğuk terleyen tek ben değildim. Sanem’in annesi de beni görünce soğuk terlemeye başlamıştı. Çünkü tam karşımda duran kadın, babamla yasak ilişki yaşan kadındı ve aynı zamanda Sanem’in annesi Meltem Kara’ydı. Kulübün kurucularından biri, Sanem’in annesi, babamın yasak aşkı ve annemin okuldan arkadaşıydı. “Merhaba ben Sinan” dedim. Meltem de gergin bir gülümsemeye, “Merhaba” dedi. Daha fazla dayanamadım. Sanem’e dönerek, “Acil çıkmam lazım” dedim. Sanem gülerken birden şaşırıp, “Neden?” dedi. “Sonra açıklarım” dedim ve kaçtım hemen oradan. Dışarı çıktığımda sinirden ağlıyordum. Bütün bunlar nasıl olabilirdi? Annem bilse ne yapardı? Babam nasıl bir insandı? Ve lanet olsun tüm bunlar ne demektir.

Sapık tüm bunların ne demek olduğunu biliyordu. Bilmeseydi beni ne diye buraya yönlendirirdi ki?

Tam ona mesaj çekecektim ki babam beni arıyordu. Onun adını görünce midem bulandı. “Evet?” diye açtım telefonu soğuk bir sesle. Ama o bunu fark etmemişti. “Sinan acil eve dönmen lazım. Biletini aldım ben. Annem yaralandı” dedi endişeli bir ses tonuyla. Bir insan daha fazla gerilebilir mi bilmiyordum ama kendimi kaybetmek üzereydim. “Ne oldu?” diye bağırdım. “Biri anneni bıçaklamış. Hemen gel lütfen” dedi. Koşmaya başladım. Nereye koştuğumu bilmiyordum ama koşmaya başlamıştım. Anne, anne diye sayıklıyordum. Telefona mesaj geldi. Atan sapıktı. “Oops!” demişti. O an yemin ettim o sapığı öldürmek için. Yeminler olsun ki onu öldürecektim.

Bölüm 5

Hastaneye vardığımda annem çoktan yoğun bakıma alınmıştı. Görmeme izin vermiyorlardı. Babam ise oldukça endişeli gözüküyordu ancak bundan fazlasını taşıyamıyordu. Sadece endişeliydi. Bunu fark edince ona olan nefretim iki kat arttı. “Anneceğim. Lütfen ölme. Sensiz ne yaparım” diye mırıldanmışım ister istemez hastane duvarlarından güç alırken. “Merak etme iyileşecek” demişti baba omzumu sıkarak. O an kendimi tutamadım. “Hepsi senin yüzünden!” dedim tıslayarak. Babam şaşırdı. Ama direnmedi. Üzgün bir ifadeyle, “Haklısın. Eve daha erken gitmeliydim. Özür dilerim” demişti. Nedense daha da sinirlendim. Gözlerimden yaş geliyordu. “Daha ne kadar bu rolü oynayacaksın? Neden boşanıp bizi rahat bırakmıyorsun!” dedim. Babam şok olmuş bir ifadeyle, “Anlamadım” dedi. Ben de, “Biliyorum her şeyi! Meltem Kara ve seni biliyorum” dedim ve oradan kaçtım arkama bakmadan.

Nefes almak için bahçeye çıkmışım. Hala sinirden titriyordum. Babama söylediğime inanamıyordum ama bir tarafım buna sevinmiş ve huzurla dolmuştu. Uzun süre sır saklamak insanı yoruyordu. Yorulmuşum. Sapığa mesaj attım. Elbette yeni numarasına. Önceki numarası polisler tarafından alınmıştı. “Seni öldüreceğim” dedim. Kısa sürede cevap geldi. “Hiç sanmıyorum aşkı. Bütün bunlara rağmen benimle evleneceksin” dedi. Daha da sinirlenmişim. “Ölsem de seninle evlenmeyeceğim” dedim. “Peki anneni kim bıçakladı merak etmiyor musun? Ben değilim ve kimin yaptığını biliyorum” dedi. Öfkem bir anda dinmiş ve yerini meraka bırakmıştı. “Kim?” diye hızlıca mesaj attım. “Polislere sor çünkü çoktan yakalandı :)” dedi. Telefonu hemen cebime sokup, en yakın karakola koştum. Ama ilgili olay burada değildi. Nedense merkeze alınmıştı olay. Şehir küçük olduğundan oraya da hızla vardım.

Polislerle konuşmama rağmen bana hiçbir şey söylemediler. En sonunda bir komiser beni odasına aldı. “Neyiniz oluyordu” diye sordu. “Annem. ve ayrıca reşitim. Ne olduğunu merak ediyorum. Saldıranın yakalandığını duydum” dedim. Bunun üzerine komiser bir kaşını kaldırarak, “Duydum derken?” dedi. İkilemde kalmışım. Sapıktan bahsedip, bahsedemeyeceğimi düşünüyordum. Başta bu şaka gibi başlasa da annem zarar görmüştü. Bu bir şaka değil, güvenlik meselesiydi. Artık benim meselem değildi. Her şeyi ama her şeyi polise anlattım. En baştan beri olanları anlattım. Tabii bomba ihbarı olayı hariç. O zaman Kemal yerine ben tutuklanırdım. Komiser kızmıştı. “Neden en başta gitmedin polise?” dedi. “Basit bir şaka sanmıştım. Hem telefon sapığı için kimse beni ciddiye almazdı? Üstelik bir kız sizinle oynuyorsa” dedim. Polis hak vermişti. “Telefonunu ver bakalım. Numaradan yer tespiti yapalım. Bakalım kimmiş” dedi. Hemen verdim. Demek polisler için bu kadar kolaydı. Telefonla birini talimat vardı. Bilişimden biri gelip, telefonumdaki tüm verileri kopyaladı. İşlem bitince komiser bana döndü. “Madem reşitsin artık o zaman sana bilgi verebilirim” dedi.

“Sibel Güneş. Tanıyor musun?” dedi. Şaşırdım. “Evet, tanıyorum. Okuldan arkadaşım. Ne ilgisi var bununla” dedim. Komiser de şaşkın bir ifadeyle, “Anneni yaralayan kişi Sibel Güneş” dedi. İşte o an kafamdan vurulmuş gibi oldum. “Bu nasıl olabilir?” dedim. “Bütün bunlar nasıl olabilir?” diye sayıklamaya başladım. Komiser bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum. Hatta görmüyordum artık. Her yer kararmıştı. Sadece kendi varlığını hissediyordum karanlıkta ama biraz sonra o da gitmişti. Kendime geldiğimde başımda bir sürü polis vardı. Biri bana sertçe tokat atıyordu. Gözlerimi açınca

biri, “Tamam kendine geldi” dedi. “İyi misin?” diye soruyordu biri. Ne saçma soruydu bu böyle? Ama nedense gerçeği bildiğim halde, “İyiyim, iyiyim” dedim. Ayağa kalkıp, oturdum. “İyi değilsin sen. Sonra gel istersen” dedi komiser. “Hayır, iyiyim. Sadece uzundur pek iyi uyuyamıyorum” dedim. Komiser derince bana bakıp, iç çekti. “Peki” dedi sonra da. “Sibel Güneş anneni görmeye gitmiş. Ve sohbet ederlerken annen ona saldırmış. Sibel korkmuş ve annenden kaçarken mutfığa gitmiş ve istemsiz olarak bıçak almış kendini savunurken ama annen bundan korkmamış. Ve o an yanlışlıkla bıçakla annen yaralanmış” dedi. “Ama siz buna inanmadınız değil mi?” diye sordum çünkü çok saçmaydı. Polis yine derin nefes aldı. “İnanmak istemezdik ama evde kamera her şeyi bu şekilde gösteriyor. Yani Sibel Güneş doğru söylüyor. Nefsi müdafaaydı onunkisi ve suçlu değil” dedi. Şaşkınlığım gittikçe artıyordu. “Evde kamera mı varmış?” dedim. Polis de şaşırmıştı. “Bilmiyordun galiba. Annen taktırmış” dedi. Anlam veremiyordum buna da. Sanki ben hariç herkes gizli bir oyunun parçası gibiydi ve tüm oyunun amacı beni şaşırtmaktı.

Komiserle biraz daha konuştuktan sonra, “Sibel ile görüşebilir miyim” dedim. Komiser başta karşı çıktı ama ısrarım üzerine kabul etti. “Belki sana yeni bir şey söyler” dedi. Tam ayağa kalkmıştık ki içeriye bilişimden o polis geldi. “Komiserim. Numara başka birinin üzerine kayıtlı. Yani toplu hat satan birinin üzerine. Ayrıca numaranın yerini de tespit edemedik. Hat kapalı. Hiçbir şekilde sinyal vermiyor.” dedi. “Sapığım biliyordu” dedim. İki polis de bana baktı. “Sizinle konuşacağımı biliyordu. O yüzden bir şekilde kapatmış olmalı” dedim. Komiser o polise dönerek, “Peki son sinyal neredeydi?” diye sordu. “İstanbul. Boğaziçi Üniversitesi” dedi. Okulumdan biri olduğunu biliyordum. Şaşırmamıştım. Komiser de şaşırmamıştı. “Tamam” dedi komiser ve beraber Sibel’i görmeye gittik. Bir odadaydı. “Sizi yalnız bırakıyorum” dedi. Sibel korkunç gözüküyordu. Saçı başı dağılmıştı. Ve fena korkmuştu. Beni görünce daha da korktu. “Annene zarar vermek istemdim” demişti. Ona ne kadar kızsam da komiser bunun savunma olduğunu söylemişti. “Peki ne işin vardı benim evimde?” dedim kızgın bir sesle. Bana boş boş baktı. “O gelmemi söyledi. Ve annene ‘On yedi yıl önce ne olduğunu biliyorum.’ dememi istedi. Ben de gidip, söyledim. Tabii başta karşı çıktım ama beni tehdit etti. O zaman şansım kalmadı. Annene bunu söyleyince kendini kaybetti ve bana saldırmaya başladı” dedi ve ağlamaya başladı. “On yedi yıl önce mi? Ne demek şimdi bu?” dedim. “Bilmiyorum” diye ağlıyordu hala. “Peki sapığın kim olduğunu biliyor musun?” dedim. Bana korku dolu bir yüz ifadesiyle baktı. Sonra ağlamayı kesti. Kendinden emin duruyordu. “Polislere beni birinin yönlendirdiğini anlatmadım çünkü sırrımın ortaya çıkmasını istemiyorum ama sana onun kim olduğunu söyleyeceğim ama bir şartla. O da onun kim olduğunu polislere söylememen olacak” dedi. Kafa salladım. “O sapık Sanem” dedi.

Bölüm 6

Sibel Güneş ile sorgu odasından yapayalnızdım. İlk kez sınıfta gördüğüm bu kız bana sapığın Sanem Kara olduğunu söylüyordu. Annesi babamla aşk yaşıyordu. Sanem bunu biliyor muydu? Bilseydi o da nefretle dolar mıydı? Babasına acıyor muydu? Bütün bunları intikam almak için planlamış olabilir miydi? On yedi yıl önce ne olmuştu? Sibel Güneş doğru mu söylüyordu yoksa gerçek sapık o muydu? Binlerce soruya beynim aynı anda cevap vermeye çalışıyordu. “Sanem mi?” dedim ona bakarak. “Evet, o!” dedi Sibel bana bakarak. Çok inandırıcı geliyordu ama artık kimseye güvenemezdim. “Nereden biliyorsun? Kanıtın var mı? Belki de o sensin?” dedim. Sibel korkmuştu bu kez. “Ben asla böyle şeyler yapmam!” dedi hafiften bağırarak. Kimseye inanamazdım artık. “Sana inanmıyorum” dedim. Ve yanından ayrıldım ama bir yanın ona inanıyordu. Gözüme Sanem’in gülümsemesi belirdi. Komisere de yalan söyledim. Eğer o Sanem ise onunla kendim görüşecektim.

Annem kendine geldiğinde bir hafta geçmişti. Beni görünce çok şaşırdı ve ona sarılınca ağlamaya başladı. “Nasılsın anne” dedim. “İyiyim” dedi hem gülerken hem de ağlayarak. “Anne sana bir soru sormam lazım. Biliyorum ama şimdi yeri değil. Ama bilmek zorundayım. Bana kulüp hakkında önemli bir şey söyleyecektin” dedim. Annem kafa salladı. “Çok önemli değildi. Sadece kulüptü arkadaşlarımla çocukları da var diyecektim” dedi. “Peki on yedi yıl önce ne oldu? Sibel Güneş sana bunu demiş. O da kulüpten” dedim. Annemin gülümsemesi birden silinmişti. Ama bakışlarını benden ayırmıyordu. “Hatırlamıyorum. Sibel Güneş kim?” dedi. “Seni yaralayan kişi ve aynı zamanda arkadaşının kızı” dedim. Annemin yüz ifadesi değişmemişti. “Öyle mi? Hatırlamıyorum nedense hiçbir şey. Hatta şu an başım ağrımaya başladı” dedi. Yalan söylüyordu. Bunu anlamak çok zor gelmemişti çünkü yüz ifadeleri oldukça barizdi. Ama üstelemedim. Sakladığı bir şey vardı.

Bir hafta sonra annem tamamen iyileşmişti. Sırlarını ona bırakarak, İstanbul’a tekrar geri döndüm. Okuldan baya geri kalmıştım. Hızla notları alarak ve ekstra derslere kalarak telafi etmişim derslerimi. Her ne kadar aklımın yarısı derslerde de olsa bir aklım hala Sibel’in söylediklerindeydi. Acaba doğru mu söylüyordu? Sapık uzun süre bana mesaj atmamıştı. Belki polislerin onu izlediğini düşünerek iletişime geçmiyordu. Ben de buna pek üzülmemiştim işin açığı. Kendimi daha çok derslere verdim her zaman olduğu gibi. Finallere girmiş ve sapığımın beni rahat bırakması sayesinde iyi notlar almıştım. Okulun ara tatile girmesine çok az kalmıştı. Satranç Kulübüne de gitmez olmuştum. Hatta kimsenin gittiğini de düşünmüyordum. Ne de olsa sapık yüzünden herkesin başı belaya girmişti. Yavaş yavaş eşyalarımı hazırlarken annem aradı. Gerildim nedense. “Efendim?” diye açtım telefonu. “Nasılsın?” dedi o da. “İyiyim sen nasılsın?” diye cevapladım. “İyiyim. Bak ne diyeceğim. Mezunlar derneği buluşma partisi düzenliyoruz 20 Ocakta. Biliyorum siz tatile giriyorsunuz ama birkaç daha kalabilir misin? Bizimle partiye katılırsın.” dedi. Hatırlamıştım. Bir ara afişlerini görmüştüm. Parti okuldan mezunları öğrencileriyle buluşturmayı planlıyordu. “Olur” dedim.

Okulda kalma sürem uzamak zorunda kalmıştı. Bu vakitte ne yapsam diye düşünürken sapıktan vakit geldi. “20 Ocak kim olduğumu öğreneceksin sonunda” diyordu. “Partiye sen de katılıyorsun demek ki Sanem?” dedim zarf atarak. “Sanem mi? Benim Sanem mi olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu. “Evet” dedim. O da “Hmmm bakalım doğru bilmişsin mi? Ama cevap 20 Ocak’ta” dedi. Madem 20 Ocak’ta buluşacaktık. O zaman onu açığa çıkarmak için plan yaptım. Annem hiçbir şey

hatırlamadığı için Sibel ile olan vakası düşmüştü. Okul Kemal'i bir şekilde affetmişti. Her ikisi de serbestti. O nedenle o ikisini aradım ve odamda bir buluşma planladım. Tabii bundan önce odayı tam üç saat boyunca aradım. Herhangi bir dinleme ya da izleme aygıtı olabilirdi. Sapıktan beklenirdi. Ama yoktu. Buluşma saatinde hem Kemal hem de Sibel gelmişti. İkisini de odaya aldıktan sonra, Kemal'e döndüm. "Sen o sapığın kim olduğunu biliyorsun ama söylemiyorsun" dedim. Kemal kafa salladı. Sibel'e döndüm. "Sen de sapığın Sanem olduğunu söylüyorsun" dedim. O da kafa salladı. "Senin de mi sırrını biliyor" dedi Kemal Sibel'e bakarak. Sibel utanarak kafa salladı. Kemal bu kez bana döndü. "Artık umrumda değil. Sinan o kişi Sanem" dedi. "Bunu nasıl biliyorsun peki" dedim. Kemal sinirlendi. "Sırrım ile alakalı. Onu bilen tek kişi Sanem" dedi. "Sırrın ne?" dedim. Kemal daha da sinirlenmişti. Ayağa kalktı. "Söyleyemem. Beni bunun için çağırdıysan gidiyorum" dedi. "Hayır. Bir planım var" dedim. İkisi de bana baktı. "Peki sen Sibel? Onun Sanem olduğunu nasıl biliyorsun?" dedim. "Sırrım ile alakalı. Tek bilen Sanem" dedi o da. "Peki ben ikinizin takım halinde çalışan sapık olduğunuzu nereden bileceğim?" dedim hayretle. Sibel ayağa kalktı. Eski halinden eser yoktu. Daha güçlü duruyordu. "Bilemezsin! Ben gidiyorum" dedi. Hemen kolundan tuttum. "Lütfen. Sadece kafam karışık" dedim. Bana acımayla baktı. "O zaman planını dökül" dedi. "Tamam" dedim ve tüm planı onlara anlattım.

20 Ocak günü annemler çoktan gelmiş. Beş yıldızlı bir otelde kendilerine yer ayırtmışlardı. Partiye kelimenin tam manasıyla hazırlardı. Okulun en büyük salonunda düzenliyordu parti. Neredeyse tüm okul ve mezunlar orada gibiydi. Güzel müzikler, şık kıyafetler, leziz yiyecekler havada uçuşuyordu. Herkes gülümsüyordu. Ben hariç elbette. Planım doğru düzgün çalışırsa sapığın Sanem olduğunu kanıtlayacaktım. Tam bunları düşünürken Sanem karşıma çıktı. "Selam Sinan" diye gülümsüyordu. Zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Partiye göre biraz kısaydı ama içinde çok güzel duruyordu. Saçlarını toplamış ve at kuyruğu yapmıştı. Küpeleri çember şeklindeydi. "Aaa Sanem? Nasılsın" dedim. Gülmeye devam ederek, "İyiyim. Sen nasılsın? O gün acele ile çıktın. Bir şey olmamıştır umarım. Seni arayacaktım ama sonra unuttum" dedi üzgün bir ifadeyle. "Önemli değildi" diye yalan söyledim. Eğer o sapıksa zaten her şeyi biliyor olmalıydı. O nedenle anlatmamın hiçbir getirisi olmayacaktır. "Benim gitmem lazım" dedim. "Tamam hoşçakal!" dedi yine gülerken. O kadar masum davranıyordu ki sapığın o olduğuna inanmak çok zordu. Partide de boş boş gezerek vakit öldürürken, ondan mesaj geldi. "Çok yakışıklı olmuşsun aşkım!" demişti. "Sen de çok güzel olmuşsun" dedim. "Ama beni görmedin ki?" dedi. "Emin misin?" diye devam ettim. "Sanem ile karşılaştın? O olduğuma çok eminsin. Umarım yanılmazsın!" dedi. "Göreceğiniz. Planın nedir? Bugün ne kötülük yapacaksınız?" diye sordum. "Harika olacak!" dedi. Korkmaya başlamıştım.

Uzun süre yazdıktan sonra bir daha geri dönmedi. Üstelik onlarca mesaj atmama rağmen. Aramaya karar verdim ama açmadı. Parti bitmek üzereydi. Annemlerde ortalıkta değildi. Hemen Kemal ile Sibel'i aradım. "Nasıldı?" dedim. "Gördüklerine inanamayacaksınız" dedi. Hemen yanlarına gittim. Beni boş bir odada bir laptop ile bekliyorlardı. İkisinin elinde de bir kamera vardı ve laptop'a bağlanmıştı. Planım şöyleydi: Her ikisi de bir kamere alacaklardı. Saatlerini sıfırladıktan sonra Kemal parti öncesi Sanem'in evinde bekleyecekti. O evden çıkar çıkmaz partiye kadar takip edecekti. Partiye vardığında kamera ile sürekli onu çekecekti. Tabii bunun için bir üst kata çıkması gerekiyordu. Oradan takip etmesi daha kolay olurdu. Sibel'de sürekli beni çekecekti. Böylelikle sapıkla ben mesajlaşırken kameralar bizi çekecekti. Aynı anda mesajlaşıyorsak o Sanem'di. Hemen Kemal ile Sibel'in çektiği görüntülere baktım. Sanem mesaj atar atmaz ben telefonuma bakıyordum. Ben mesaj atınca da o okuyordu. Sapık kesinlikle Sanem'di. Ayrıca her iki kamerada hareket

halindeydi. Yani Kemal ile Sibel o an bize mesaj atamazdı. “İnanmıyorum. Sanem’miş” diye bağırdım kontrolsüz bir şekilde. Sibel araya girdi. “İzlemeye devam et” dedi. Şaşırarak izlemeye devam ettim. Sanem’in önünden annem, babam, Meltem Kara ve tanımadığım beş kişi daha geçiyordu. Sanem onları görünce gülerek selam veriyordu. Sonra de peşlerinden dışarı çıkıyordu. “Annem ile babam da orada. Onları takip ediyor. Sebebini biliyor musun?” dedi Sibel endişeli bir şekilde. “Hayır, bilmiyorum” dedim. Ama ilginçti. “Peki ne yapacaksın şimdi? Polise mi gideceksin?” dedi Kemal. “Hayır. Önce kendim yüzleşeceğim. Sonra da onu mahvedeceğim” dedim. Görüntüleri bir flash belleğe alarak oradan ayrıldım. Hemen sapığı aradım. Açmadı. Sanem’i aradım ben de. Madem ikisi birdi o zaman onu da arayabilirdim. Ama açmadı yine.

İki saat boyunca onu ararken ondan mesaj geldi. “Kim olduğumu merak ediyorsan Otel Gaulle’ge gel. Oda numarası 222” diye mesaj attı. Onlarca mesaj attığım onun kim olduğunu bildiğime dair ama geri dönmedi. Ben de mecburen otele gittim. 222 numaralı odayı bulmuştum ki kapı çoktan açıktı. İçeri girdiğimde Sanem beni bekliyordu. “Merhaba aşkım!” diye gülüyordu. Üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Elinde iki telefon vardı. Kendimi kaybederek ona doğru koştum ve tokat attım. Kendimi tutamadım ve bir tokat daha attım. Neredeyse onu dövmeye başlayacaktım ama zar zor tuttum kendimi. Sanem yere düşmüştü. Dudağı patlamıştı. “İstediğin kadar vur” dedi. Bana bakıyordu. “Ama önce hikayemi dinlemesin” dedi. “Ne anlatacaksın? Ne denli bir sapık olduğunu mu?” diye bağırdım. “Neşe Mol senin gerçek annen değil hatta baban bile gerçek baban” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Ne saçmalıyorsun?” dedim. “On yedi yıl önce ne oldu biliyor musun?” dedi. Hiçbir şey demedim. “On yedi yıl önce Satranç Kulübünün kurucuları Neşe Mol, Hakan Güneş, Meltem Kara ve Onur Kan okul günleri hatırlamak için çılgınca bir sahil partisi düzenlemişti ege kıyılarında. İçebildikleri kadar alkol içmiş ve etrafa bağırarak araba sürmeye çıkmışlardı. Ve yolda “ evine dönen zavallı bir köylüye çarptılar. Köylü ölmemişti. Can çekişiyordu. Paniğe kapılmış halde ne yapacaklarını tartışırken onu uçurumdan atmaya karar verdiler. Bunu utanmadan yaptılar. Korkuyla evlerinde beklemeye başladılar. Tüm televizyonlar ve gazeteler haber yaptı ama kimse onları aramaya gelmedi. Kurtulmuşlardı. Neşe Mol ise acı çekiyordu. Öldürdükleri adamı araştırdı. Eşi yeni ölmüştü. Ortada sahipsiz bir çocuk kalmıştı. Tahmin et bakalım o kim? Sensin Sinan. Seni evlatlık edindi Neşe vicdanını rahatlatmak için. Zaten kendisinin çocuğu olmuyordu eşini ikna etmesi kolay olmuştu. İşte senin hikayen Sinan” dedi Sanem.

Yalan söylüyordu. Bu hikaye gerçek olamazdı. Aklımı okumuş gibi “Ne yazık ki gerçek! Bu da kanıtı” diye önüme deri kaplı bir defter fırlattı. “Annemin günlüğü. Utanmadan buraya yazmış” dedi. “Seni ilk ne zaman gördüm biliyor musun Sinan? Annem birgün beni evden aldı ve bir cafeye götürdü. Milkshake alıp, beni en uzaktaki masaya otutturtu. Kendisi de uzak bir masada başka bir adamla oturdu ve benim onu izlediğimi aldırış etmeden flört etti. O an nefret ile doluyken seni gördüm. Sen de uzaktan onlara bakıyordun. Sen de benim gibi öfkeyliydin. Gözlerinden anlayabiliyordum o nefreti. İşte o zaman ilk kez seni görmüştüm ve aşık olmuşum. Ve karar vermişim. Annemin foyasını ortaya çıkaracaktım. Günlüklerini buldum. Oraya her şeyi yazıyordu. Senin hikayeni okuyunca onlardan nefret ettim. Sana sevgi besledim Sinan çünkü onlar kötü insanlar. Ama bunlar yetmezmiş gibi daha acı bir gerçeği öğrendim. Benim babam belli değildi. Bu grup, ara sıra buluşur ve grup seks yaparlardı ki hala yapıyorlar. İşte o sapık ayinlerinden birinde hamile kaldım. Annem gerçek babamın kim olduğunu merak etmedi. Hatta bunu tatlı bir oyun olarak gördü.” dedi. Susmuştu. Ben ise nefes alamıyordum. Hipnotize olmuş bir şekilde onu dinliyordum.

“Neden direk gelip bana bunları anlatmadın o zaman? Böyle saçma bir oyun oynadın?” dedim. Sanem, “Çünkü sana hayatlar üzerinde oyun oynanmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim. Nasıl iğrenç bir şey olduğunu. Onlar bize bunu yaptı Sinan!” dedi bağırarak. “Sana inanmıyorum” dedim ve arkamı dönüp gitmeye kalktım ama Sanem, “Bekle. Daha bitmedi” dedi. “Daha ne var?” dedim öfkeyle. “Odaya bak! Ne kadar büyük! Bu odayı kim kiraladı biliyor musun? Eski Satranç Kulübünün üyeleri” dedi. Oda gerçekten büyüktü. Ortada ise büyük bir kapı vardı. Başka bir odaya açılıyordu. Sanem hızla ayağa kalkarak o kapıyı açtı. Yan odada sekiz çıplak insan vardı. Bunlar onlardı yani az önce gerçek annem ve babam olmadığımı öğrendiğim insanlardı. Sadece onlar değildi. Sanem’in annesi, babası, Sibel ve Kübra’nın ailesi de oradaydı. “Görüyor musun? O sapık ayinlerine hala devam ediyorlar” dedi. Hepsi korkmuştu. Hiçbir şey diyemedim. Sadece annemin yanına gidip, ağzındaki kumaş parçasını çıkardım. Ağlıyordu Neşe. “Söyledikleri doğru mu?” dedim. Ağlayarak, “Açıklayabilirim” dedi ama fırsat vermeden ağzına o bez parçasını tıktım. Demek doğru söylüyordu. Demek gerçek annem ile babam değildi. Gerçek babamın katilleri tarafından büyütülmüştüm. Babamın ilgisizliği aslında gerçek oğlu olmayışından kaynaklanıyordu. Annemin sevgisi ise vicdan azabıydı. Demek ki gerçek babam adi bir şekilde öldürülmüştü. İçim sızlıyordu.

“Ne yapacaksın şimdi?” dedi Sanem. Sorularım bitmemişti. “Kemal ile Sibel’in sırrı nedir?” dedim. Sanem gülümsedi. “Kemal eşcinsel. Sibel de çocuk aldırdı.” dedi. “Anladım. Demek bunlarla tehdit ettin” dedim. “Affedemem” dedim devamında. “Haklısın.” dedi. “Polise ihbar edelim. Onlar gerekeni yapar” dedim. “Yeterli kanıt yok. Bir şekilde serbest kalacaklardır” dedi. “İnan öldürmek isterdim hepsini” dedim nefretle. Bu insanlar artık sevgi beslemiyordum. Sanem yanıma yaklaştı. “Gerçekten öldürmek ister misin?” diye sordu. Çok ciddiye. “Evet” dedim. Sanem gülümsedi. “O zaman onları böyle rahat bırakalım” dedi. Şaşırmıştım. Ama direnmedim de. Sonuçta katil olacak değildim. Hüsrana olmuş bir şekilde odandan çıkarken arkamı döndüm. “Gelmiyor musun?” dedim Sanem’e bakarak. Sanem balık görmüş kedi gibi sevinerek hemen paltosunu aldı ve iç çamaşırlarına rağmen üstüne giyerek dışarı çıktı benimle. Asansöre binmiştik. Yanyana duruyorduk. “Gerçekten ölmelerini isterdim” dedim bir kez daha. “Merak etme ölecekler zaten” dedi Sanem. Şaşırak ona döndüm. “Nasıl?” diye sordum. Sanem gülerek paltosunun cebinden şırınga çıkardı. “HIV’li iğneler. Az önce AIDS oldular” dedi. Buna normalde şaşardım ama artık şaşmıyordum. Ona bakmayı kesip, önüme bakmaya başladım. Ve yavaşça onun elini tuttum. Sıcacıktı ve içimi ısıtıyordu. Sanem gülmeye başladı. Ben de gülüyordum. El ele dışarı çıktık ve okula kadar yürüdük. Artık kiminle evleneceğimi biliyordum. O haklı çıkmıştı. Evleneceğim kadın gerçekten de oydu.